

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ ΦΙΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

ΜΕΣΑ στην πιο πλούσια σάλλα του μεγαλοπρεπούς παλατιού του, ο Ραμαντάχ, ο βασιληάς των βασιληάδων, καθόταν ακίνητος και σκεπτικός επάνω στον τεράστιο και φιλντισένιο θρόνο του.

Από τότε που έβλεπε την Μεντιτζέ, τη γλυκειά σκλάβα του, που ήθελε να την ανεβάσει, ως την ύψηλή θέσι της ευνοουμένης, να μαραζώνει από τη λύπη, γιατί την είχαν θάνασσα απομακρύνει από την πατρίδα της κι' από την αγάπη των δικών της, ο βασιληάς ένοιωθε μια μεγάλη θλίψη να του θαραίνει την καρδιά. Γιατί τάχα ή αγαπημένη του αυτή σκλάβα περιφρονούσε την αγάπη του και τις εξαιρετικές τιμές που της έκανε;

Εκείνη τη στιγμή μέσα απ' το φαρδύ μανίκι του βασιληά, πρόβαλε ένα χαριτωμένο κατάσπρο ποντικάκι, θγάζοντας χαρούμενες κραυγούλες. Αμέσως το πρόσωπο του βασιληά φωτίστηκε από μια λάμψη χαράς. Το ξυπνο κ' ευγενικό εκείνο ζώο, ήταν το ευνοούμενό του. Δεν άφηνε να τ' αγγίξει κανείς εκτός απ' αυτόν τον ίδιο και δεν δεχότανε τροφή, παρά μόνο από τα χέρια του.

Το μικροσκοπικό ζώο σκαρφαλώνοντας τότε επάνω στο μεταξούφαντο ρούχο του βασιληά του, ανέβηκε ως τους ώμους του και χάιδεψε με την ουρίτσα του το πρόσωπο του βασιληά. Εκείνος με μισόκλειστα μάτια κ' ευχαριστημένος, το χάιδεψε ελαφρά, με τα δύο του δάχτυλα. Μέσα στο λαμπρό εκείνο παλάτι, όπου όλοι έσκυβαν με σεβασμό, μπροστά στην μεγαλιότητά του, το μόνο πλάσμα που τον αγαπούσε παρηγορητικά κι' ανυστερόβουλα, ήταν το ταπεινό εκείνο ποντικάκι.

"Α! "Αν οι καλοί θεοί με την παντοδυναμία τους μπορούσαν να μεταμορφώσουν το μικροσκοπικό εκείνο ζώο σε ωραίο και λυγρό κορίτσι, που θά το αγαπούσε σαν παιδί του, πόσο θά γινόταν ευτυχισμένος!

Αυτήν την σκέψη έκανε ο Ραμαντάχ και μισανόγοντας τα βαρειά του βλέφαρα, σήκωσε τα μάτια του και κύτταξε μια γωνιά της αίθουσας. Εκεί βρισκόντουσαν τρία αγάλματα, των τριών θεών που έδιναν στους πιστούς όλες τις χαρές της ζωής. Ήσαν οι τρεις θεοί της Υγείας, της Αγάπης και του Πλούτρου.

Ο Ραμαντάχ κάρφωσε τα μάτια του επάνω στα αγάλματα των θεών και τα χείλη του πρόφεραν μια προσευχή, παρακαλώντας τις θεές να πραγματοποιήσουν τη φλογερή του επιθυμία, να μεταμορφώσουν δηλαδή το αγαπημένο του ποντίκι σε ωραίο κοριτσάκι με την ψυχή του άσπρη σαν το τρίχωμά του. "Ας του έκαναν αυτή τη χάρι οι θεοί κ' εκείνος θά τους προσέφερε τις πιο πλούσιες θυσίες.

Τα μεγάλα όμως διαμαντένια μάτια των τριών θεών, έμεναν ακίνητα στη θέσι τους.

Τότε ή ψυχή του Ραμαντάχ βαρυγκόμησε πολύ έναντιόν τους και ήταν έτοιμος να προφέρει κάποια βαρειά βλαστήμια, όταν ξαφνα είδε κατάπληκτος στο πλευρό του ένα ωραίο κορίτσι, με μεγάλα μάτια, με ψιλή μυτίτσα, με κατακόκκινο στοματάκι και με άσπρη σαν το γάλα επιδερμίδα, που απλώνοντας τα βελούδινα τορνευτά μπρατσάκια του γύρω απ' τον λαιμό του, τον άγκάλιασε ψιθυρίζοντας:

— Πατέρα μου!...

Ο Ραμαντάχ ένόμισε αμέσως πως ξανάνοιωσε. Μια νέα ζωή άρχισε γι' αυτόν. Η ευτυχία του τον έκανε να σκορπίζει παντού καλωσύνη και να μοιράζει σ' όλον τον κόσμο ευεργεσίες. Έγέμισε με πλούτη και τιμές τους άυλικούς του, έδωσε

χάρι σ' όλους τους καταδίκους του βασιλείου του, ελάττωσε τους φόρους των υπηκόων του, οι οποίοι έτρεχαν στην πόρτα του παλατιού κ' εύλογοῦσαν τη θαυματογεννημένη κόρη του.

Έζησε από τότε μέσα σε μια απέραντη χαρά, ως την ημέρα που το πολυαγαπημένο του παιδί, έφθασε σε ηλικία γάμου. Της υποσχέθηκε τότε να της δώσει άντρα, όποιον θά ποθοῦσε ή καρδιά της.

—Θέλω να παντρευτώ εκείνον που εἶνε ο πιο δυνατός στον κόσμο, του εἶπε εκείνη.

Ο Ραμαντάχ κούνησε το κεφάλι του και της απάντησε:

— Μοῦ φαίνεται ότι ο πιο δυνατός στον κόσμο εἶνε ο ήλιος. Θά γίνης ή γυναίκα του ήλιου.

Την έπηρε μαζί του, ανέβηκε στον ψηλότερο πύργο του παλατιού του και εἶπε στο λαμπρό άστρο της ημέρας, τον πόθο της μοναχοκόρης του.

Ο ήλιος τότε γελαστός του αποκρίθηκε:

—Ευχαριστώ για την τιμή που μοῦ κάνεις, αλλά δεν μπορώ να την δεχθώ. Κάποιος άλλος εἶνε πιο δυνατός από μένα... Το σύννεφο!... Εκείνο έχει τη δύναμη να κρύβη με τον όγκο του τις άχτινες μου και να σκοτεινιάζει το φώς μου.

Ο βασιληάς περίμενε τότε, κι' όταν είδε να περνάει κατά το βράδυ ένα σύννεφο στον ουρανό, του μίλησε για τον πόθο της κόρης του... Το σύννεφο σκοτεινίασε ακόμη περισσότερο και του φώναξε φουρκισμένο:

—Γελάστηκες, βασιληά μου! Ο άνεμος εἶνε δυνατώτερος από μένα! Αυτός έχει την δύναμη να με διώχνη, να με πηγαίνη, όπου θέλει, να με σκορπίζη και να με ξαναμαζεύη.

Χωρίς να συζητήσει πειά ο βασιληάς, έκανε υπομονή κι' ήταν την άλλη μέρα φύσηξε άνεμος, ανέβηκε πάλι στον ψηλότερο απ' τους πύργους του και μίλησε στον άνεμο.

— Κάνεις λάθος βασιληά, του απάντησε εκείνος. Το θουνό εἶνε δυνατώτερο από μένα, γιατί όσο κι' αν θάζω όλα μου τα δυνατά, δεν κατορθώσα ποτέ μου, να το μεταποπίσω, ούτε να κλονίσω.

Η ειλικρίνεια και ή ακρίβεια της όμολογίας εκείνης, έκανε εντύπωσι στον βασιληά.

Πήρε λοιπόν την κόρη του κ' έτρεξε στο θουνό. Εκείνο όμως θυμωμένο, του εἶπε:

—"Όχι... δεν εἶμ' έγώ ο δυνατώτερος στον κόσμο. Εἶνε ένας άλλος. Το ποντίκι που μοῦ τρώει τα σπλάχνα μου και περνάει από μέσα μου, από τη μιά μου άκρη ως την άλλη, χωρίς να μπορώ να κάνω τίποτε για να το εμποδίσω. Ο βασιληάς των βασιλειάδων έμενε κατάπληκτος.

—"Όστε το ποντίκι ήθελες να παντρευτής; ρώτησε την κόρη του.

— Ναι, πατέρα μου. Αυτό μόνο!

Ο βασιληάς, μόλις άκουσε αυτήν την όμολογία, έπεσε σε συλλογή —αθειά—. "Όστε ή θαυματογεννημένη κόρη του, που είχε γεννηθή από ποντίκι, υπακούοντας τώρα στα ένστικτά της, όμολογοῦσε καθαρά ότι δεν ήθελε κανένα από όσους μπορούσε να παντρευτή σαν βασιλοπούλα που ήταν. "Ηθελε μόνο το ποντίκι, δηλαδή τον άντρα που της είχε προορίσει ή μητέρα-φύσις.

Λυπήθηκε πολύ γι' αυτό που έβλεπε και χτύπησε με δύναμη το στήθος του. Εκείνη όμως τη στιγμή ένοιωσε στο χέρι του ένα δάγκωμα που τον έκανε να ξυπνήση.

Με το χτύπημα του έδωσε στο στήθος του, είχε χτυπήσει το μικρό του ποντικάκι που έτρώμαζε και από ένστικτο τον δάγκασε κ' έτρεξε αμέσως να φύγη. Ο βασιληάς άνοιξε κι' αυτός τρομαγμένος τα μάτια του και κατάλαβε πως όλ' αυτά ήταν ένα όνειρο που είδε!...

Σηκώθηκε τότε αμέσως, κατέβηκε τα σκαλοπάτια του φιλντισένιου θρόνου του, έπήγε στη γωνιά και σκύβοντας εύλαβικά μπροστά σ' ακίνητα αγάλματα των τριών θεών, τους ευχαρίστησε για την ωραία και σοφή σύμβουλή

(Συνέχεια στην σελίδα 45)

Είδε, κατάπληκτος, στο πλευρό του ένα ωραίο κορίτσι.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΒΑΝΤΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 31)

καί κλείνοντας τὰ μάτια, ἔπωσε μέσα στο ποτάμι...

Ὁ πατέρας τοῦ Ἀνρί, σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ μέτραγε καὶ ξα-
ναμέτραγε τὰ λεφτά του. Τὰ εὑρίσκε σωστὰ. Τὸ πιὸ περίεργο
μάλιστα ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶδε καὶ τὸ πα-
λὸ ἑκατοστάρικο πού εἶχε δώσει τῆς Βάντας, γιὰ τὸ μηνιά-
τικό της. Τὸ γνώρισε εὐκολὰ γιατί ἦταν γεμάτο κόκκινες μελα-
νιές.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε! ψιθύρισε στὸ τέλος.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν γιὸ τοῦ.

— Ἐσύ, τί λές, Ἀνρί; τὸν ρώτησε.

— Ἐγώ; Τίποτε. Δὲν ξέρω τίποτε... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος
μὲ ἀπάθεια.

Μὰ, ἀπὸ τότε, ἐκεῖνο τὸ ψέμα, ἔμεινε μέσα του σὰν ἕνα δη-
λητήριο...

— Μαντεύω... ψιθύρισε ὁ δόκτωρ Ζανέ. Ὁ Ἀνρί εἶσατε ἐσεῖς.
Βασανίζετε διαρκῶς ἀπὸ τὸ ψέμα πού εἶπατε. Σὰς τύπτει ἡ
συνείδησίς σας γιὰ τὸν θάνατο τῆς Βάντας... Κι' αὐτὴ ἡ ἰδέα,
πὼς ἐσεῖς εἶσατε ὑπαίτιος τοῦ θανάτου της σὰς φέρνει διαρκῶς
ἀτυχία, γιατί δὲν σὰς ἀφήνει νὰ σκεφθῆτε καθαρὰ, γιατί πα-
ραλύει κάθε προσπάθειά σας... "Ἐπρεπε νὰ μιλήσετε. "Ἐπρεπε
τότε νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Τώρα πειὰ εἶνε ἀργά... Θὰ τιμωρη-
θε διαρκῶς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σας. Λυποῦμαι πολὺ, μὰ
δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε... Δὲν μπορῶ νὰ ἐπιβληθῶ
στὴ συνείδησί σας...

Ὁ Ἀνρί Σελλιέ, τότε, πὸ χλωμὸς ἀπὸ πρῶτα, ἔσκυψε τὸ
κεφάλι καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, γιὰ νὰ συνε-
χίσῃ τὸ μαρτύριο τοῦ ἐξιλασμοῦ του. Δὲν ὑπῆρχε καμμιά σω-
τηρία, γιατί τὸν τιμωροῦσε ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτὸς του!

ΜΩΡΙΣ ΛΕΣΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 32)

ἐκεῖ πού σκότωσε, σὰν νὰ τὸν τραβάει τὸ αἷμα τοῦ θύματός
του. Ὁ παγερὸς ἀέρας ζέσκιζε τ' ἀδυνατα πνευμόνια της. Κι'
ὡστόσο δὲν γύριζε στὸ σπίτι της. "Ἡθελε νὰ μάθη.

"Ἐνα ἀδέσποτο σκυλί, πού πήδησε ξαφνικὰ ἀπὸ ἕνα φράχτη,
τὴν τρομοκράτησε. Ἡ Ζαννέττα, τρελλὴ ἀπὸ τὸν πανικό της, τὸ
ἔβαλε στὰ πόδια καὶ γύρισε στὸ σπίτι της. Λαχανιασμένη, ἄ-
σπρη σὰν τὸ πανί, δίχως δύναμι, στηρίχτηκε στὴν κορνίζα τῆς
πύρτας γιὰ νὰ μὴν πέση. Μὰ καθὼς ἔκανε νὰ περάσῃ τὸ κα-
τῶφλι, ἄκουσε θήματα πίσω της. Κι' ἀπότομα ὁ Φυρνιέ, ὁ ἐρ-
γολάβος, παρουσιάσθηκε μπροστά της.

— Ζαννέττα, τῆς εἶπε μὲ μιὰ παράξενη φωνή, τρέξε νὰ εἶδο-
ποιήσης τὴ Ζερμαίν. Εἶνε στὸ σπίτι τῆς μητέρας της... Ξέρεις,
μάλ्लωσα μὲ τὸν Πιέρ καὶ τὸν χτύπησα... Ναι... "Ἐκανε σὰν
τρελλός... "Ἡθελε νὰ βρῆ στὸ σπίτι μου τὴ γυναῖκα του... Μιὰ
στιγμὴ μάλιστα ἔκανε νὰ μὲ χτυπήσῃ μ' ἕνα σκεπάρνι... Ἐγὼ
τότε τοῦ πέταξα ἕνα σίδερο... πού τὸν βρῆκε στὸ κεφάλι. Πή-
γαινε νὰ φωνάξῃ τὴ Ζερμαίν. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ζῆ πειὰ
ὁ ἄνδρας της. Πρυσπάθησα νὰ τὸν συνφέρω, μὰ δὲν κατάφε-
ρα τίποτε. Θὰ τὸν σκότωσα... Δὲν ξέρω... Εἶμαι σὰν τρελλός.
Τρέξε νὰ φωνάξῃ τὴ Ζερμαίν... Ἐγὼ φεύγω... Φεύγω μακριά...

Κι' ὁ ἐργολάβος χάθηκε γρήγορα, σὰν φάντασμα μέσα στὴ
νύχτα.

Ἡ Ζαννέττα ἔκανε νὰ φωνάξῃ, νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκόμη κοντά
της μὰ δὲν μπόρεσε. Ζαλίστηκε ξαφνικὰ καὶ σωριάσθηκε λιπό-
θυμη στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της.

Μ. Λ. ΣΟΝΤΑΖ

ΟΙ "ΞΑΦΡΙΣΤΑΙ,, ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 23)

ὡστε τὸ μόνο πού θὰ μπορούσε νὰ μὲ τρομάξῃ εἶνε ἡ σκέψις ὅτι μπο-
ρεῖ μιὰ μέρα νὰ σὲ χάσω. Γι' αὐτὸ, σὲ παρακαλῶ, νὰ κρατήσης αὐτὰ
τὰ κοσμήματα σὰν ἕνα μικρὸ δῶρο καὶ νὰ ἔρθῃς πάλι κοντά μου τὴν
ἠρημένη ὥρα. Κάθε στιγμὴ πού περνῶ μακριά σου, μοῦ φαίνεται
σὰν ἕνας αἰώνας».

Καὶ ὁ Φλωρινὸς πῆγε νὰ τὴν συναντήσῃ χωρὶς φυσικὰ νὰ κά-
νῃ λόγο γιὰ τὰ κλεμμένα κοσμήματα.

Ὁ Ἀντρέ Φλωρινὸς μὲ τὶς λωποδυσίες του εἶχε κατορθώσει
νὰ σχηματίσῃ μιὰν κολοσσιαίαν περιουσίαν καὶ σήμερα ἔχει
ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά του, ἔχει ἀγοράσῃ ἕναν τίτλο εὐγενείας καὶ
ζῆ σὰν καθαρόαιμος εὐγενής. Καὶ οἱ παλιοὶ ἀστυνομικοὶ, ὅ-
ταν τὸν βλέπουν νὰ περνᾷ μὲ τ' αὐτοκίνητό του δὲν μποροῦν νὰ
συγκρατήσουν ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο.

Αὐτὰ μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ τοῦ «Μπελ-
βὺ» γιὰ τοὺς «Ξαφριστάς» τῶν ξενοδοχείων. Καθὼς δὲ θὰ εἴ-
δατε, αὐτοὶ οἱ κακοποιοὶ εἶνε σατανικοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ... ΣΚΑΦΑΝΔΡΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 29)

Ὁ Ραοῦλ Μπρελάν ὡστόσο δὲν γελοῦσε πειὰ.

Μὲ τὴν ξαφνικὴ ἔκρηξι τοῦ σκαφάνδρου εἶχαν ἐκσφενδονισθῆ
μπροστά στὰ πόδια τοῦ Βερντιέ τὰ πιὸ ἀλλοπρόσβλα πράγμα-
τα: ἕνα χτένι, ἕνα βουρτσάκι τῶν δοντιῶν, δυὸ-τρία μυρωμένα
γυναικεῖα μαντηλάκια καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ ἀπ' ὅλα: μιὰ φω-
τογραφία μιᾶς γυναίκας, μάλλον ἐλαφροντυμένης, εἶχε πέσει
μπροστά στὸ γυαλιστερὸ λουστρίνι τοῦ ὑπουργοῦ...

Τὴν ἴδια στιγμὴ, καθὼς ἔσκυβε ὁ Βερντιέ νὰ σηκώσῃ τὸ ψηλὸ
καπέλλο του πού τοῦ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι, ἔρριξε μιὰ μα-
τιὰ στὴ φωτογραφία κι' ἀπόμεινε κατάπληκτος. Διάβολε! Πὼς
ἔμοιαζε αὐτὴ ἡ γυναῖκα τῆς... γυναίκας του! Μπᾶ! Αὐτὴ ἦταν:
ἡ γυναῖκα του! Ὁ Βερντιέ πήρε τὴ φωτογραφία καὶ κατακόκκι-
νος ἀπὸ τὴν ἔκπληξι του διάβασε τὴν ἀφιέρωσι. Ὁ γραφικὸς
χαρακτήρας τοῦ ἦταν γνωστός. Μόνο ἡ γυναῖκα του ἔγραφε
τόσο ἐπιτόλαια μ' ἕνα σωρὸ στολίδια καὶ καμπύλες. Ἡ ἀφιέρω-
σις λοιπὸν ἔγραφε τὰ ἑξῆς:

«Στὸ γλυκὸ μου ἀγόρι πού μὲ ξετρεῖλλανε, ἡ Τερέζα του».

— Περίεργο!... ἔκανε ὁ Βερντιέ ξύνοντας τὸ μέτωπό του.

Κ' ἔπειτα συλλογίσθηκε:

— Μὰ πὼς μπόρεσε ἡ Τερέζα νὰ ἐρωτευθῆ ἕνα σκάφανδρο!..
Ἦταν δυνατόν; Γίνεται ποτέ; Καὶ ὅμως... Ἡ φωτογραφία ἦ-
ταν μέσα στὸ σκάφανδρο πού ἦταν φουσκωμένο μὲ ἀέρα!...

Αὐτὸ τὸ μυστήριον ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ καταπληκτικά. Ὁ Βερντιέ
κατόπι, κατάλαβε φυσικὰ τί εἶχε συμβῆ, μὰ θεώρησε πὸ ἀξι-
οπρεπὲς νὰ κάνῃ τὸ κορόιδο.

Μὰ ὁ «πασᾶς» πού μῆκε ἀμέσως στὸ νόημα, πῆγε νὰ σκάσῃ
ἀπὸ τὴ λύσσα του. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ κάνῃ τίποτε, γιατί
φοβόταν τὸ σκάνδαλο. Κ' ἔτσι, ἀρκέσθηκε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ
θωρηκτὸ τὸν ἀδιόρθωτο Ραοῦλ Μπρελάν, μὲ μιὰ μηνιαία φυ-
λάκισι στὴν πλάτη, ἐπειδὴ λέει: «εἶχε χρησιμοποιήσει ὡς ἱματιο-
θήκη τὸ ἐσωτερικὸν ἑνὸς σκαφάνδρου» :...

Καὶ τὸ σκάνδαλο ἔμεινε κρυφὸ ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον, γιὰ τὴν
ἀξιοπρέπεια τοῦ θωρηκτοῦ.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Ο ΠΡΟΔΟΤΙΚΟΣ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 33)

κλείδια κι' ὅταν δυσκολεύονταν, χρησιμοποιοῦσε καὶ τὸ μα-
χαίρι του!

"Ἐνας ἀπαίσιος στραγγαλιστὴς ἐπίσης εἶχε κεντήσῃ στὸ
μπράτσο του ἕνα γυναικεῖο χέρι, τὸ ὅποιο ἔκυβε ἕνα λουλουδί!
Ἡθελε νὰ εἰπῆ δηλαδὴ ὅτι δὲν ἔκανε καθόλου τὰ θύματά του
νὰ ὑποφέρουν. Τοὺς ἔκοβε τὴν ζωὴ μὲ τὴν ἴδια εὐκολία πού μιὰ
γυναῖκα «δρέπει ἕνα ἄνθος»!

Ὁ φυβερὸς σαδδιστὴς πάλιν, ὁ Πῶλ Γκρυμὲρ κατὰ τὴν ὀλι-
γοήμερο παραμονή του στὸ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων, περνοῦσε
τὴν ὥρα του ἀγωνιζόμενος νὰ κεντήσῃ πάνω στὸ δεξιὸ πόδι του
τὴν εἰκόνα τῆς μοναδικῆς γυναικός, πού εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ
χέρια του. Καὶ πέθανε ἀπαρηγόρητος, στὴ λαιμητόμο, γιατί δὲν
κατάφερε νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ.

Μὰ κι' αὐτὲς ἀκόμη ἡ ἐγκληματικὲς γυναῖκες ἔχουν τὴν συ-
νήθεια νὰ στιγματίζονται. Δὲν χαλοῦν θέβαια τὸ στήθος, τὰ
χέρια καὶ τὰ πόδια τους, μὰ ζωγραφίζουν ὅ,τι μπορεῖ νὰ κρυ-
φθῆ μὲ τὰ φορέματά τους. Ἡ περίφημη κ. Ἀννώ κι' αὐτὴ δὲν
ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴν μανία τοῦ τατουαρίσματος. Ὅταν ἦταν κλει-
σμένη στὶς φυλακὲς τοῦ Σαιν-Λαζάρ εἶχε δεχθῆ νὰ στιγματισθῆ
μὲ ἕνα τριφύλλι. Ἐπίσης ἡ Λουσιέν Μπλυμὲρ, ἡ μεγάλη Παρισι-
νὴ λωποδύτρια, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ δεξιὸ μαστὸ της, εἶχε
κεντήσῃ τὴ λέξι «Ἐκδίκησης».

Μὰ τὰ παραδείγματα τῶν στιγματισμένων καταδικῶν εἶνε ἄ-
πειρα. Ὅσοσο αὐτὰ ἀκριβῶς βοηθοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ
γενικὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν νόμων νὰ ξεχωρίζουν τοὺς ἐγκλη-
ματίας καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ ὁμολογοῦν τὰ ἐγκλήματά τους.
Γι' αὐτὸ, ἡ αὐστηρότης στὶς φυλακὲς γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ «τα-
τουαρίσματος» εἶνε φαινομενικὴ. Ἀφήνουν τοὺς φυλακισμένους
νὰ στιγματίζονται, γιατί κι' αὐτὸ εἶνε ἕνας τρόπος γιὰ ν' ἀ-
νακαλύψουν τὴν σκοτεινὴ ζωὴ τους.

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 42)

πού τοῦδωσαν μὲ τὸ θαυμάσιο ὄνειρο πού τὸν ἔκαναν νὰ ἰδῆ.

— Ἐτσι εἶνε! ψιθύρισε. Καθένας στὸν κόσμον πρέπει νὰ μὴν
στὴν θέσι πού τὸν προώρισαν ἡ αἰώνιες δυνάμεις. Τὸ μαγευτικὸ
δέντρο τῶν τροπικῶν, δὲν μεταφυτεύεται ἐπάνω στὶς χιονισμένες
κορυφὲς τῶν βουνῶν. Ἐτσι καὶ ἡ ἀγάπη δὲν πηγαίνει ἀλλοῦ
ἀπὸ κεῖ πού εἶνε προωρισμένη. Ὑστερα κάλεσε τοὺς ὑπασπι-
στάς του καὶ πρόσταξε:

— Νὰ ὀδηγήσουν ἀμέσως πάλι τὴν Μεντιζέ στὴν πατρίδα
της καὶ νὰ τὴν φορτώσουν μὲ πλούσια δῶρα. Ἀπ' τὴ στιγμὴ αὐ-
τὴ εἶνε ἐλεύθερη!